PSALMUL 141

1. [1]O, DOAMNE, eu Te chem mereu,
degrab’ să vii la mine,
aminte ia la glasul meu
când eu Te chem pe Tine!
[2]Ca al tămâiei bun miros
primește-a mea rugare
și ca al jertfelor prinos,
a mâinilor ‘nălțare!

2. [3]La gură strajă să-mi așezi,
să nu spun vorbe rele,
Tu să păzești și să veghezi
la ușa buzei mele!
[4]O, inima să nu-mi abați
spre rău și spre păcate
și nici spre-a’ celor blestemați
ospețe necurate!

3. [5]Să mă lovească cel curat,
c-aceasta mi-e spre bine,
e ca un untdelemn turnat
pedeapsa-i pentru mine!
Să nu-ntorc capul de la ea
întregi zilele mele,
dar ne-ncetat mă voi ruga
în contra celor rele.

4. [6]Când toți judecătorii lor
s-or prăvăli pe stâncă,
atunci vor asculta cu dor
povața mea adâncă.
[7]Cum e brăzdat și spintecat
când e arat pământul,
oasele-mi s-au împrăștiat
și-aproape mi-e mormântul!

5. [8]De-aceea, DOAMNE,
Domnul meu,
privirea-ndrept spre Tine,
la Tine adăpost caŭt eu;
să nu mă lași pe mine!
[9]Păzește-mă de cursa rea
întinsă vieții mele,
de piedicile-acelora
ce pururea fac rele!

6. [10]Să cadă-n cursa lor cei răi
și-n lațul de pierzare,
în timp ce eu și toți ai Tăi
s-avem pe veci scăpare!